

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ЧОВЕКЪТ НА СТЬПАЛАТА

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Джоузеф Бъркс е човек, пред когото всички се възхищаваме. Той е водач на хората и господар на машините, могъща сила в страната и един от онези, които я правят най-могъща в света. Но не винаги е било така. Нещо странно се случи с видния индустриалец Джоузеф Бъркс преди много години, когато бе просто Джо Бъркс, главен механик.

Тогава той бе млад, неуверен и не твърде щастлив, защото в живота му назряваше криза. Стоеше на един от онези кръстопътища, които човек среща рано или късно и единият път означава мизерия, а другият — застои... През една ветровита февруарска вечер Джо крачеше по градската улица и размишляваше над проблемите си, когато внезапен порив на вятъра го застави тичешком да подири убежище между колоните на стара държавна сграда. Както стоеше в сенките и се чувстваше силно смутен, изведнъж дочу глас:

— Грижи ли имаш, синко?

Джо трепна и видя един мъж, застанал на стъпалата. Гласът му бе плътен, дружелюбен и сякаш долиташе отдалече. Странно, наистина, но не и за Джо, който отвърна:

— Да, господине, имам. Не знам какво да правя.

Джо не виждаше много ясно, но му се стори, че човекът се усмихва.

— Имам дълъг живот зад гърба си, младежо, и през него може да съм се срещал с твоите неприятности или нещо подобно. Разкажи ми.

— Дълго работих за един човек, господине, а сега с неколцина приятели искаме да се отделим и да си създадем своя компания, защото началникът ни тормози. Имаме желание, но сме зле организирани, нямаме капитал и се боя, че мнозина от нас не са наясно как да ръководим новата организация. Единодушно ме избраха за водач, а да си призная, господине, не вярвам да имам сили за тая работа. Искам да приема, но се боя...

Сега Джо бе сигурен, че човекът се усмихва. Имаше уморено, гордо и благородно лице, с остри, но някак добродушни черти.

— И аз имах същата грижа — каза той. — И аз смятах, че имам право да се откъсна от тиранията. И аз виждах, че приятелите ми имат желание, но са зле организирани; а те единодушно помолиха да ги ръководя. Също като теб... — мощният глас поомекна — се чувствах недостоен. Задачата беше тежка... прекалено тежка за сам човек, така ми се струваше, особено ако аз съм този човек.

— И какво направихте? — запита Джо.

— Приех задачата.

— Защо?

— Беше мой дълг.

— Дълг? Кой я направи ваш дълг?

Човекът стрелна Джо с проникателен поглед.

— Онези, които имаха вяра в мен и онези, на които бях нужен. Когато го осъзнах, дадох съгласие, защото разбихах, както ще разбереш и ти, че тяхната вяра и техните мъки ще ми дадат силата да успея, дори и да не я притежавам в началото.

— Разбирам... И какво стана?

Човекът дълго мълча, после въздъхна.

— Трудно бе, момко, много трудно. Понякога бях готов да се откажа, понякога вдигах ръце от всичко, но се опомнях заради онези, които имаха нужда от мен. Тъй продължи години наред... Имах съпруга и дом, обичах родния край и исках да се завърна, а не можех. Аз... аз им го казах, когато ме избрах. Казах им, че имам други интереси; че ще се старая, ала искрено не вярвам, че съм роден за водач. И все пак... приех.

— И... — Джо не довърши въпроса.

— Питаш дали се провалих? Не. Спечелих битката. Цената бе скъпа, но извоювах независимост. Да си свободен значи да имаш младост и сила... да се сражаваш за свободата значи рано да остарееш. Така стана с мен... но си струваше, защото хората около мен получиха независимост, и децата им също, и внуците... Имам вяра в тези деца и внуци. Те трябва да пазят свободата си и ще го сторят. Докато я имат, докато е жива, ще живея и аз. Струваше си каквото отдадох, струваше дори повече, отколкото можех да дам; и тъй ще е докато те също живеят за свободата. Ето, такава борба ти предстои. Скъпо струва успехът, млади човече, защото битката трябва да бъде доблестна, ако искаш победа завинаги. Какво ще правиш сега? Помогнах ли ти?

— Помогнахте ми, господине — твърдо изрече Джо Бъркс. — Ще изпълня молбата им. Но... кой сте вие?

Човекът се усмихна.

— Ти ме познаваш отдавна, момко. Помни ме, помагай ми в делото и може би... може би ще ме опознаеш още по-добре.

И Джо Бъркс си тръгна, като се питаше: „Този човек... кой беше този човек?“. Избра верния път и изпълни решението си. Днес той е Джоузеф Бъркс, първа сила в страната и велик американец.

През един ветровит февруарски ден той минаваше покрай сградата на Съкровищницата в центъра на Ню Йорк. Вдигна глава към огромната статуя на стъпалата и внезапно му хрумна: „Онзи човек преди години... та това бе Джордж Уошингтън... или духът му!“.

Имаше право. *Наистина* бе Джордж Уошингтън... или духът му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.